

Vzor svatosti církve

Svatý Pavel vysvětluje snoubenecký vztah mezi Kristem a církví těmito slovy: “Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ní obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem. Tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoliv podobného, aby byla svatá a Boha hodná.” II. Vatikánský koncil přijímá apoštolova tvrzení a připomíná, že církev už došla v blahoslavené Panně k dokonalosti bez poskvrny a vrásky, zatímco věřící se však stále ještě snaží přemáhat hřích a růst ve svatosti.

Tak je podtržen rozdíl mezi věřícími a Marií, i když obojí, jak oni, tak ona patří k církvi, kterou Kristus připravil bez poskvrny a vrásky. Zatímco věřící dostávají svatost křtem, Maria byla uchráněna jakékoliv poskvrny prvotního hříchu a Kristem už předem vykoupená. Kromě toho věřící mohou ještě podlehnout pokušení a lidská křehkost se i nadále projevuje v jejich životě. Všichni přece chybujeme, tvrdí Jakubův list, proto Tridentský koncil učí: “Nikdo se nedokáže během svého života vyhnout všem hříchům, i všedním.” Nicméně výjimkou z tohoto pravidla je kvůli Boží výsadě neposkvrněná Panna, jak to sám Tridentský koncil připomíná.

Církev je navzdory hříchům svých členů především společenstvím těch, kteří jsou povoláni ke svatosti a každý den usilují o to, aby jí dosáhli. Na této náročné cestě k dokonalosti zakoušejí, jak je povzbuzuje ta, která je vzorem ctnosti. Koncil poznamenává, že církev o ní zbožně uvažuje a rozjímá ve světle vtěleného Slova, s úctou proniká hlouběji do největších tajemství vtělení a připodobňuje se tak stále více svému snoubenci.

Církev tedy hledí na Marii, nekontempluje pouze úchvatný dar, že je plná milostí, ale usiluje o to, aby napodobovala dokonalost, jež je v ní plodem naprostého přijetí Kristova příkazu: “Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.” Maria je celá svatá. Pro společenství věřících je vzorem ryzí svatosti, jež se uskutečňuje spojením s Kristem. Pozemský život Matky Boží je totiž charakterizován dokonalým souladem s osobou Syna a naprosté oddanosti vykupitelskému dílu, které vykonal.

Církev se usilovně snaží ji napodobovat ve svém každodenním putování tím, že upírá svůj pohled na mateřskou důvěrnost, jež se vyvinula v tichém životě v Nazaretě a stala se dokonalou v hodině oběti. Takovým způsobem se stále více připodobňuje svému snoubenci. Církev, spojená jako Maria s Vykupitelovým křížem, v těžkostech a pronásledováních, která v jejím životě obnovují tajemství utrpení jejího Pána, stále usiluje o to, aby mu byla naprosto podobná.

Církev žije z víry a uznává v té, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána, první a dokonalý výraz oddanosti k Pánu jde Panna před učedníky a přijímá Boží slovo stále intenzivněji, takže ono naplňuje všechna údobí jejího života a přechází do samého poslání církve.

Její příklad povzbuzuje Boží lid, aby žij její víru a prohluboval ji tím, že bude uchovávat v srdci události spásy a meditovat o nich. Maria se stala pro církev i vzorem naděje. Když Panna vyslechla andělovo poselství, zaměřila svou naději nejprve na království bez konce, k jehož řízení byl Ježíš poslán. Zůstává pevná pod křížem Syna a očekává naplnění Božího příslibu. Po Letnicích je Ježíšova Matka oporou naděje církve ohrožované pronásledováními. Je tedy pro společenství věřících i pro jednotlivé křesťany Matkou naděje, jež povzbuzuje a vede své děti během čekání na království, posiluje je v každodenních zkouškách a uprostřed dějinných událostí, leckdy tragických.

V Marii církev také poznává vzor své lásky. Hledíme-li na poměry v prvotní křesťanské obci, odhalíme, že jednomyslnost srdcí, jaká vládla během očekávání seslání Ducha svatého, je spojována s přítomností svaté Panny a právě díky lásce, kterou vyzařuje Maria, je možné uchovat uvnitř církve v každé době svornost a bratrskou lásku.

Koncil výslovně zdůrazňuje, že Maria byla vzorem pro církev při jejím apoštolském poslání, a to těmito poznámkami. Církev i ve své apoštolské práci právem vzhlíží k té, která zrodila Krista, jenž se proto počal z Ducha svatého a zrodil z Panny, aby se prostřednictvím církve zrodil a rostl také v srdci věřících. Tato Panna byla ve svém životě příkladem takové

mateřské lásky, která má oživovat všechny, kdo spolu pracují v apoštolském poslání církve při znovuzrození lidí.

Maria nejprve spolupracovala na díle spásy mateřstvím, dále tím, že se přidružila ke Kristově oběti, a mateřskou pomocí k rodící se církvi a i nadále podporuje křesťanská společenství a všechny věřící při velkodušném úsilí hlásat evangelium.

Při vzájemných pozdravech mezi Janem Pavlem II. a skupinami poutníků z různých konců světa pozdravil Svatý otec i naši skupinu: Milí poutníci z Velešovic, vaše děti nebo vnukové začali v těchto dnech chodit do školy. Čeká na ně dlouhý školní rok. I vaše pouť do Říma je cestou do školy, a to do školy víry, abyste i vy dokázali vyznat Kristu jako svatý Petr: Ty jsi Mesiáš, Syn Boží! Z celého srdce žehnám vám i vašim drahým ve vlasti. Chvála Kristu!

Myslím, že jednou lidi přepadne veliká bolest, až zjistí, že se nemilovali tak, jak se měli milovat.

Christian Morgenstern

25. neděle v mezidobí - cyklus B

Myšlenka na neděli

Skutečná velikost

Zamyšlení nad úryvkem Mk 13,30-37

Chceš-li být první, buď ze všech poslední a služebníkem všech

Ježíšovo poslání zraje ke svému vyvrcholení. Je nezbytné, by učedníky připravil na tyto události. Proto je znovu odvádí do ústraní, aby jim zde opakovaně, zcela nepokrytě pověděl o svém blížícím se utrpení a smrti i o svém zmrtvýchvstání. K tomuto důvěrnému rozhovoru zve Ježíš i tebe. Je to pro tebe velká čest, ale spíše než za toto vyznamenání děkuj Ježíši za jeho nesmírnou trpělivost, s jakou se snaží svým nejbližším vysvětlit otevřeně a bez podobenství samu podstatu Božího království. Máš dnes získat překvapující zkušenost, že sebeláska, zaměřenost na sebe činí člověka slepým a hluchým k Božímu slovu, i když je přináší sám Ježíš.

Již třetí rok mluví Pán o Božím království. Co vlastně pochopili učedníci o jeho podstatě? Utrpení, o kterém mluví, vůbec nezapadá do jejich představ a očekávání. Je jim jasné jen to, že Ježíšova předpověď je s jejich aspiracemi těžko slučitelná, ale už se do nich tak zamilovali, že si ani nepřipouštějí, že by se věci mohly mít jinak. Proto nerozumějí tomu, co má Pán na mysli, ale raději se neptají, aby se jim nezhroutily jejich domečky z karet. Nemají ani čas, aby Ježíše pozorně poslouchali. To nejdůležitější, co je nyní zajímá, je jejich vlastní postavení v budoucím království. Začínají si rozdělovat funkce. Vidina panství, které nepřekračuje horizonty tohoto světa, nemůže neprobouzet sobecké city, protože vyvolává lákavou představu výhodného postavení. Ale místo, které obsadí jeden, už nemůže získat druhý. To vede nevyhnutelně ke sporům. Odkud vznikají války, odkud boje mezi vámi? Jen z vašich špatných žádostí. Žene vás touha něco mít(1).

Nejraději stavíme svou velikost na dojmů, že ti druzí jsou menší než my. Proto nám vadí každý, kdo nás "přerůstá". Tyto lidské sklony jsou houževnaté a zůstaly i v apoštolech živé dokonce po třech letech života po boku Ježíše Krista. Nediv se proto, jestliže je objevuješ u sebe. I tvou snahu o dokonalost může znehodnocovat takové samolibé srovnávání. Přiznej si, že podobně jako apoštolové i ty vedeš u sebe řeči na téma, jak jsi veliký. Proto i tobě platí Ježíšova otázka: "O čem to uvažuješ?"

Tváří v tvář svému Mistru se nicméně apoštolové za svou hašteřivost nakonec stydí, a proto mlčí. Jestliže se v tobě probouzejí aspirace a touha prosadit se na úkor druhých, srovnávat a hledat důvody pro posílení vědomí své vlastní velikosti, nerozvíjej tyto ctižádostivé a samolibé úvahy sám u sebe, ale pospěš k Ježíši a jeho se zeptej, jsi-li opravdu větší, pokud ti už sám jeho pohled předem nenapoví zcela výmluvně, jak jsi malicherný.

Ježíš má na skutečnou velikost zcela opačná měřítko: “Chceš-li být první, buď ze všech poslední.” Co to znamená být poslední? Nehrozí tu opět nebezpečí, že nastane boj a tahanice i o poslední místo v řadě? Ježíš ti chce říct, abys přestal vůbec myslet na sebe a na své umístění a zaměřil svou pozornost zcela jinam: k službě těm druhým. Obrátíš-li svůj pohled zevnitř navenek, uvidíš, že těch, kterým bys laskavou a ochotnou službou mohl pomoci alespoň o stupínek výše, a tak je povzbudit, je tolik, že na tvůj vlastní malicherný slávomam, který nikoho nepotěší, ale leckoho zarmucuje, ti nezbude čas ani místo. Jde o velkou službu, kterou potřebuje tento svět a pro kterou Bůh sestoupil mezi nás. Přišel, aby on sám nám nejen sloužil, tak jak chce, ale dokonce se nám zcela vydal, abychom my sami si Bohem posloužili, učinili s ním, co my chceme, vzali jej do svých rukou, mučili, zabili ho, a učinili z něho oběť za své vlastní hříchy. Ježíš náš Vykupitel a naše Oběť se sám sebe zřekl a vzal na sebe přirozenost služebníka(2), nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale na tom, že je zapotřebí udělat všechno, aby nám bylo pomoheno. To je i tvá cesta k jediné užitečné velikosti: začni dělat vše, aby těm druhým bylo pomoheno, vydej se jim: buď služebníkem všech.

Svou dnešní lekci končí Ježíš výmluvným gestem. Kde se tu vzalo dítě? Napovědělo mu čisté srdce, že tady sedí jeho nejlaskavější Přítel? Podívej se, jak se mu vyplatila jeho bezelstná odvaha přiblížit se k Ježíši jen tak, bez velkých aspirací. Dobře si zapamatuj, jak Bůh vyznává svou lásku lidské prostotě a nevinnosti. V Ježíšově náruči se toto maličké stává největším: Moudrost shůry je především čistá, pokojná, mírná, poddajná, plná milosrdenství a dobrých skutků.(3)

Ale tak jako toto dítě by chtěl Ježíš obejmout i tebe: “Chci, abys i ty byl tam, kde jsem já. Cestu, jak já jdu, znáš.”(4)

“Pane, rozkaž mi, ať přijdu k tobě!”

“Pojď!”(5)

Bratr Amadeus

(1) srov. 2. čtení Jak 4,1-3;

(2) Fpl 2,7;

(3) 2. čtení Jak 3,17;

(4) srov. Jan 14,3n;

(5) srov. Mt 14,28

Příprava na Velké jubileum roku 200

Ježíš Kristus, jediný Spasitel světa včera, dnes i navěky

Věřím v Ježíše Krista, jednorozeného Božího Syna (4ú

Pátý článek vyznání víry:

Ježíš Kristus “sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých”

Ježíš dal vytrysknout životu z hlubiny smrti. Proto prohlašuje apoštolské vyznání víry, že sestoupil do pekel a třetího dne vstal z mrtvých.

A. Kristus sestoupil do pekle (KKC čl. 632-637)

Tak jako jeho svaté tělo, i duše Ježíše Krista jsou spojeny v jeho božské osobě. “Mrtvý Kristus sestoupil do místa pobytu mrtvých, a to svou duší spojenou s jeho božskou osobou. Otevřel brány nebes spravedlivým, kteří ho předešli.” Kristus přemohl smrt a ďábla svou smrtí (srov. Žid 2,14).

Ve Skutcích apoštolských se říká: Původce života jste dali zabít, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých, a my jsme toho svědky (Sk 3,15). Zde a ještě na jiných místech se mluví o vzkříšení z mrtvých, nikoliv o vzkříšení mrtvého (srov. Řím 8,11; 1 Kor 15,20) To je možné pouze tehdy, jestliže Kristus přebýval u mrtvých, tedy na místě, kde oni pobývali. V tom duchu šel a přinesl zprávu duším uvězněným... (1 Pet 4,6). Přichází hodina, ano už je tady, kdy mrtví uslyší hlas Syna Božího, a ti, kdo uslyší, budou žít (J 5,25). Všichni spravedliví, kteří zemřeli, slyšeli

radostnou Kristovu zvěst o vykoupení, byli Kristem spaseni a dosáhli života, totiž věčného života v radosti s Bohem. (srov. také Mt 27,52n: ...hroby se otevřely a mnoho těl zesnulých svatých bylo vzkříšeno. Po jeho vzkříšení vyšli z hrobů, vešli do Svatého města a ukázali se mnohým lidem.)

B. Třetího dne vstal z mrtvých (KKC č. 638-658)

A my vám hlásáme radostnou zvěst, že ta zaslíbení, která Bůh dal našim otcům, vyplnil na jejich dětech, na nás, když vzkřísil Ježíše (Sk 13,32-33). Velikonoční tajemství kříže a zmrtvýchvstání Ježíše Krista je srdcem radostné zvěsti.

I. Historická i transcendentní událost

Zmrtvýchvstání Ježíše Krista je skutečná událost. Je to historický fakt. (Vysvětlení je možno najít v KKC čl. 643 a 644.)

Zbožné ženy a apoštolové našli prázdný hrob. Z toho, jak byla uložena pohřební plátna, usoudil Miláček Páně, že Tělo Ježíše Krista nebylo ukradeno a také se nevrátilo do obyčejného pozemského života (srov. KKC 646). Jan proto zaznamenal: On uviděl a uvěřil (Jan 20,8).

Pak se Ježíš ukázal mnoha lidem: svatým ženám (Mt 28,1-10), Petrovi, pak dvanácti (1 Kor 15,5). Petr, který dostal úkol, aby posiloval víru bratří (srov. Lk 22,31n), spatřil Zmrtvýchvstalého dříve než ostatní a na základě jeho svědectví může obec zvolat: Pán vstal skutečně a ukázal se Petrovi (Lk 24,34; KKC 641). Především Petr a dvanáct jsou svědky zmrtvýchvstání a stávají se "základními kameny" církve. - Ale ani oni nejsou jediní, kteří viděli vzkříšeného Pána. Pavel píše: Pak se ukázal více než pěti stům bratří najednou; většina z nich ještě žije, ale někteří zemřeli (1 Kor 15,6).

Jaké bylo tělo zmrtvýchvstalého Krista? I když se ho apoštolové dotýkali, mohli s ním mluvit a jít, bylo jeho tělo jiné než před smrtí.

Jeho tělo bylo jasné a oslavené. Mohlo vstoupit do místnosti i zavřenými dveřmi. Mihlo se ukázat nebo zůstat neviditelné. (srov. KKC 645n)

Kristovo zmrtvýchvstání je "vstup Kristova lidství do Boží slávy" (KKC 656). Proto je tato historická událost také tajemně transcendentní (přesažná), proto mimosmyslová a nadpřirozená. Prochází celými lidskými dějinami. Nikdo nespasil průběh této události, nikdo nemohl říci, jak to vypadalo. "Tím méně byla smysly postižitelná jeho nejniternější podstata, přechod k jinému životu" (KKC 647). Těm, jak toto tajemství přesahuje a překonává dějiny, zůstává ústředním předmětem víry. (tamtéž.)

II. Zmrtvýchvstání - dílo Nejsvětější Trojice

Kristovo vzkříšení je nadpřirozený zásah samého Boha do stvoření a do dějin. Tři božské osoby v něm působí společně a zároveň projevuje každá svou vlastní originalitu. "A co se týká Syna, ten uskutečnil své vlastní vzkříšení svou božskou mocí: Dávám svůj život a zase ho přijmu nazpět: ...mám moc život dát a mám moc jej zase přijmout" (J 10,17-18; KKC 648).

Skrze zmrtvýchvstání zůstávají tělo a duše provždy dokonale spojeny a vstupují do Nejsvětější Trojice.

III. Smysl a dosah zmrtvýchvstání

Zmrtvýchvstání je potvrzením a zpečetěním Kristova působení na zemi. Naplňují se tak zaslíbení Starého zákona (srov. Lk 24,26n; 44-48) i vlastní Kristovy předpovědi (srov. J8,28; SK 13,32n). Ježíš je skutečně Ten, který je, Boží Syn, sám Bůh.

Kristus, Prvorozený z mrtvých, je základem našeho vlastního vzkříšení, a to již nyní ospravedlněním naší duše, později oživením našeho těla (srov. Řím 6,4; 8,1); KKC 658).

Ospravedlněním je nový život v milosti, kterou jsme přijali při křtu svatém. Skrze tuto milost jsme se stali Božími dětmi, bratry a sestrami zmrtvýchvstalého Pána. Získali jsme "účasť

na životě jednorozeného Syna” (KKC 654). Než se tato naděje naplní, “žije vzkříšený Kristus v srdcích svých věrných” (KKC 655).

Jak velice se veliký myslitel Nietzsche přepočítal ve svém odsouzení světců, této opravdové šlechtické krve katolické církve! Myslel, že je musí odsoudit jako slabochy, a přitom je měl spíše s jásotem oslavovat jako pravé “nadlidi”. Nietzsche se snažil vytvořit ideální typ bytí, který nikdy nebyl, nikde není a nikdy nebude, který musel zůstat pouhým snem filozofické moudrosti, a přitom přehlédl, že nadčlověkem v pravém slova smyslu není nikdo jiný než světec, který představuje uchopitelné, životné ztělesnění nejvyšších ideálů: ztělesnění síly, pravdy, krásy a vznešenosti, jedním slovem mravní velikosti.

Anette di Rocca

Plody adorace a modliteb

V třetím srpnovém týdnu se oči celého křesťanského světa obracely k Paříži, kde se Jan Pavel II. setkal s více než miliónem mladých lidí z celého světa. Byl to velký triumf nejen Svatého otce, ale i pařížského arcibiskupa kardinála Jean Marie Lustigera, který pařížskou diecézi spravuje již patnáct let a vytvořil z této nejtěžší francouzské provincie příklad úspěšného pastoračního působení. V 1/97 čísle Světla na str. 7 jsme vám přinesli článek o jeho odvážném a úspěšném projektu vychovat pro každou pařížskou farnost nového kněze. Postupuje při tom netradičním způsobem trapisticky přísné výchovy kandidátů kněžství a daří se mu každoročně vysvětit kolem 15 novokněží, převážně pozdních povolání, mužů, kteří měli před vstupem do Lustigerova semináře výnosné postavení. Kardinál tak prakticky poráží všechny teorie o potřebě otevřít a přizpůsobit se novým poměrům a zvyklostem a upustit od středověkých způsobů.

Dnes vás chceme informovat o jiném nemenším pastoračním úspěchu, jakým bylo 274 novokřtěnců ve věku od 18 do 85 let. Z nich 85 % byli Francouzi, 12 % Afričané, 4 % Asiaté. Ze dvou třetin to byli mladí lidé mezi 18 a 35 lety. Z 80 % byli původně ateisté. Těchto 274 katechumenů se stalo Božími dětmi o letošní velikonoční noci.

Cesta ke křtitelnici trvala pro ně celé dva roky s velmi náročným programem. Čekatelé křtu prošli pěti veřejnými přípravnými obřady jako kdysi katechumeni ve staré církvi včetně exorcismů, obřadu “Epheta” (otevřenost pro Boží slovo) a veřejného vyznání víry.

Vrcholem přípravy byla “výzva” před tváří celé arcidiecéze. Ta se konala dva měsíce před Velikonocemi v bazilice Sacré Coeur na Montmartru. Na všechny katechumeny i přítomné učinil nezapomenutelný dojem obraz církve, která vedena Duchem svatým kráčí vstříc nové době. Jen si představte procesí takřka 300 katechumenů z různých zemí, doprovázených svými duchovními vůdci a svými kmotry. Každého čekatele zavolal jménem zástupce jeho farnosti kněz, jáhen nebo řádová sestra a kmotr jej přivedl ke kardinálovi, který jej pozdravil několika otcovskými slovy, objal a zapsal spolu s jeho kmotrem do registrační knihy. Jako vnější znamení veřejného pozvání obdržel každý katechumen fialovou šerpu s výzvou, aby ji nosil při každé bohoslužbě až do chvíle svého křtu jako znamení osobního vyznání.

O velikonoční noci pokřtil sám kardinál čtyři z nich ve farnosti sv. Ludvíka. Pro ostatních 270 zplnomocnil duchovní za pomoci jáhnů. Jaký zvuk měla pak velikonoční preface, v níž pověření misionáři zpívali: “Naši novokřtěnci září velikonoční radostí, kterou jdou zvěstovat světu!”

Není takový počín celého biskupství úspěšnou a odvážnou pastorační výzvou pro celou církev? Uskutečnilo se tu slovo Cyrila Jeruzalémského: “V křestní koupeli jsi zemřel i povstal k životu, křestní voda je hrobem hříchu a současně životodárnou matkou.”

Senior všech těchto katechumenů, 85 letá vdova Paulette Picardová, řekla: “Tolik lidí mi pomáhalo! Plakala jsem dojetím, když mě kardinál pozdravil. Mám v hluboké paměti, jak na mne vložil své ruce!”

V čem spočívá tajemství namáhavé pastorační práce? Je to jednak v tom, že touto živou

nabídkou odpovídá pařížská církev na lidskou potřebu společenství, kterou člověk pociťuje v osamělosti uprostřed dnešního světa. Současný člověk je nejistý, rozvrácený buďto chudobou nebo blahobytem, hledá smysl života, volá po lásce a nalézá ji viditelně v církvi. Od příchodu kardinála Lustigera tato nejobtížnější diecéze světa vyšla ze sakristie vstříc novopohanství velkoměstské anonymity.

Je to Lustigerova hluboce katolická radiová stanice Radio Notre Dame, která vysílá dvacet čtyři hodiny denně, v noci především pro nemocné. Je to jeho FRATERNITÉ - Jamville u Paříže, kam svolává každé dva roky 12 000 studentů ke čtyřdennímu setkání a posílá jim tam 450 zpovědníků. Velký je vliv charismatické skupiny EMANUEL, které svěřil kardinál při farnosti. Farnost St. Nicolas des Champ vydala v postní době 20 000 letáků s pastorační výzvou.

Kde začíná toto polní tažení milosti? V mnoha farnostech se pravidelně konají dvou až třídní adorace před Nejsvětější svátostí. Ve svatém týdnu uspořádalo pět farností veřejné křížové cesty ulicemi města, z nichž jedné se účastnil sám kardinál. Udělal si také čas, aby spolu se svým klérem věnoval jeden celý den společné modlitbě.

Ve středu velkého týdne se odvážil nápadné výzvy, která všechny překvapila: Před svěcením olejů dal v katedrále naplněné do posledního místečka vystoupit šesti klauzurním řádovým sestrám. Každá mu předala schránku se jmény všech křtěnců, za které se sestry v jejich kláštorech vytrvale modlily. Současně on sám předal sestrám schránku jmény svých 100 seminaristů se slovy: “Modlete se za tyto mladé muže o jejich vytrvalost, zvláště za těch dvanáct, kteří mají letos obdržet kněžské svěcení!”

Karmelitánky, klarisky, sestry Navštívení a další byly před tváří celé diecéze postaveny do přední fronty pastorační. Byl to úchvatný obraz mobilizace milosti: neznámé sestry ze světoznámého města se před svatostánkem staly spolupracovnicemi kněží, kteří se moří v nejrůznějších pastoračních útrapách.

A výsledek této totální pastorační? O Velikonocích 274 nových křesťanů, koncem června 12 novokněží. Uskutečnil se tu ve velkoměstě pastorační koncept jednoho nevzdělaného venkovského faráře: “Místo velkého humbuku v tisku vám radím: běžte před svatostánek a tam se modlete!”

Abbé Joseph Schilliger, Paříž

V dnešním světě není poptávka po duchovních funkcionářích, ale po mučednících, svědcích vlastní víry.

J. Meisner

Svatý otec k smrti matky Terezy

Matka Tereza se zapsala do dějin našeho století

Bránila s odvahou život

Zemřela matka Tereza z Kalkaty. Zakladatelka Misionářem bliženské lásky zesnula 5. září v mateřském domě v Indii. Když se Jan Pavel II. dověděl tuto zprávu, byl hluboce dojat a usebral se k modlitbě. 6. září sloužil za zemřelou mši svatou a při setkání s členy “Centra dobrovolníků utrpení” řekl:

“Do domu nebeského Otce se včera vrátila matka Tereza z Kalkaty, která dala světu neobyčejný příklad misijní bliženské lásky, zrozené z ustavičného rozjímání u Kristova kříže. Sloužil jsem dnes v hlubokém dojetí mši svatou za tuto neúnavnou svědkyni lásky proměněné v konkrétní a vytrvalou službu našim neubožejším a vyděděným bratřím. V tváři ubožáků spatřovala tvář Ježíše, který z výše kříže volá: “Žízním!” Přijímala tento výkřik s velkodušnou oddaností ze rtů a ze srdce umírajících, opuštěných dětí, mužů a žen, které drtilo utrpení a opuštěnost. Matka Tereza procházela neúnavně ulice celého světa a psala tak dějiny tohoto století: bránila s odvahou život; sloužila každé lidské bytosti a zdůrazňovala její důstojnost a úctu k ní; dala těm, kteří “prohráli svůj život”, pocítit něžnost Boha, laskavého Otce každého

stvoření. Byla svědkem evangelia a bliženské

lásky, která se sytí dobrovolným sebeodevzdáním až k samé smrti. Tak si ji připomínáme a vyprošujeme pro ni odměnu, která čeká na každého věrného služebníka Božího království. Kež její zářivý příklad bliženské lásky je povzbuzením pro její duchovní rodinu, pro církve a pro celé lidstvo.”

Matka Tereza řekla...

Nikdy si nesmíme myslet, že jsme nenahraditelní. Bůh má své cesty a své prostředky: Může připustit, že v rukou nadané sestry jde všechno páté přes deváté. Bůh se dívá jen na její lásku. Může pracovat až do úplného vysílení, může třeba padnout a zemřít, ale jestliže nedělá svou práci s láskou, nemá to žádný smysl.

Někdo se ptá: “Co mohu udělat, abych pomáhal?” Její odpověď je vždycky stejná, stejně jasná a konkrétní: “Prostě začni!” říká důrazně. “Začni doma třeba tím, že řekneš svému muži nebo své ženě něco hezkého. Začni tím, že ve své obci, na svém pracovišti nebo ve škole někomu pomůžeš, kdo je v nouzi. Začni tím, že ze všeho, co děláš, uděláš něco pěkného pro Boha.”

Kdyby si každý něco odřekl, bylo by méně bídy.

Pane, kež tě dnes a každý den vidím v osobě tvých nemocných a tím, že je ošetřuji, sloužím tobě. I když se skrýváš v nenápadném převlečení těch, kteří nás dráždí, kteří jsou nároční, nerozumní, kež tě vždy poznám a řeknu: “Ježíši, můj paciente, jak je to dobré, že ti mohu sloužit.”

Ikona pro budoucí lidstvo

Mario Agnes

“On sám se stal modlitbou.” Tak napsal o sv. Františku jeden z jeho prvních životopisců. Napadá nás totéž rčení, když pomyslíme na matku Terezu: ona sama se stala láskou a modlitbou.

Žena exulantka, usměvavá křesťanka, sladká sestra, nastavila velkým i malým tohoto světa zrcadlo zpytování svědomí. Otočila naruby kritéria tohoto světa nikoliv slovy, ale konkrétním hymnem života, který zpívala den co den, když přijímala rodící se život, zahrnovala péčí život zraněný, doprovázela život umírající a propůjčovala smrti úsměv a důstojnost.

Její panenství zrodilo lásku k životu jako Božímu daru. Matka Tereza je básní o životě, básní o těch, kteří ztratili důstojnost. Matka Tereza je zjevením autentického života génia dvacátého století. Toho génia, který propůjčuje tvořivost a něžnost lidstvu tím, že umí překonat pokřik prázdného třeštění a nesmyslnosti.

Matka Tereza je ztělesněním hodnoty všech hodnot: života. Matka Tereza je živou ikonou modlitby a lásky. Ikonou pro budoucnost lidstva.

L'Osservatore Romano 7.9.1997

Sestře Nirmale, generální představené Misionářek bliženské lásky poslal Jan Pavel II. tento telegram: Jsem hluboce dojat zprávou o smrti matky Terezy a spojuji se s Vámi a s celou rodinou Misionářek bliženské lásky, abych svěřil duši Vaší zakladatelky věčné lásce našeho nebeského Otce. Vzdávám horoucí díky Bohu, že nám daroval tuto ženu neoblomné víry jako dar pro církve a svět, aby nám připomněl svrchovanost evangelijní lásky, zvláště když je vyjádřena pokornou službou těm nejposlednějším z našich bratří a sester. Jsem přesvědčen, že mimořádný duchovní příklad matky Terezy s její velkodušnou láskou a pozorností k Ježíši v každém individu, s její bezpodmínečnou úctou k hodnotě každého lidského života a s její odvahou vzdorovat tolika

obtížím bude inspirací pro její duchovní dcery a syny, aby pokračovali v jejím poslání a zasvětili svůj řeholní život radostné starostlivosti o ty nejchudší z chudých. Jako znamení síly a povzbuzení uděluji ze srdce apoštolské požehnání všem, kteří bojují v naději na zmrtvýchvstání.”
U Jan Pavel II.

Curriculum vitae matky Terezy

1910 - 27. srpna se ve Skoplje (dnes Nová Makedonie) narodila Gonxha Bojaxhiu, nejmladší ze tří dětí albánského stavitele;

1928 - vstupuje do noviciátu loretánských sester, které se věnují misijním školám v Indii, a přijímá řádové jméno Terezie;

1929 - přichází do Kalkaty a učí na střední škole Svaté Marie;

1937 - skládá slavné řeholní sliby;

1946 - cestou vlakem do horského města Darjeelingu, kde se měla léčit z tuberkulózy, obdržela od Boha povolání “sloužit Bohu mezi nejchudšími z chudých”;

1947 - dostává povolení opustit řád a stěhuje se do nejchudší čtvrti Kalkaty a zakládá první školu;

1950 - zakládá řád Misionářek bliženské lásky;

1952 - otevírá Nirmal Hriday (“Čisté srdce”), domov pro umírající, rok nato následuje další dům - první sirotčinec;

1962 - získává první cenu za humanitární činnost, Padma Shri cenu za významnou službu; dlouhé roky používala prostředky takto získané k zakládání mnoha dalších nových domů;

1979 - obdržela Nobelovu cenu míru;

1982 - přiměla Izraelce a Palestince k přerušení bojů na dobu dostatečně dlouhou k tomu, aby mohla zachránit 37 postižených dětí z nemocnice v obsazeném Bejrútu;

1983 - srdeční infarkt při návštěvě Jana Pavla II. v Římě;

1985 - získává Medaili míru, což je nejvyšší vyznamenání Spojených států amerických pro civilní osoby;

1989 - druhý, téměř osudový infarkt, voperován kardiostimulátor;

1990 - oznamuje záměr odstoupit, na konkláve jednomyslně opět zvolena;

1991 - zápal plic, zástava srdce, léčba v La Jolle v Kalifornii;

1993 - v Římě v květnu při pádu zlomenina tří žeber, v srpnu hospitalizace v N. Dhíli s malárií, v listopadu v Kalkatě operace k odstranění embolie;

1995 - 16. listopadu obdržela čestné občanství Spojených států amerických;

1996 - v dubnu zlomenina klíční kosti, v srpnu srdeční komplikace, dále hrudní infekce, srdeční problémy, bolesti;

1997 - 13. března předává funkci představené řádu své nástupkyni. 5. září umírá v pověsti svatosti na selhání srdce.

Bud'te k sobě navzájem vlídní, bud'te laskaví k těm, kteří vás obklopují. Je mi milejší, když děláte chyby, ale jste laskaví, než když děláte divy, ale jste nelaskaví. Často stačí slovo, pohled, jeden malý pohyb, aby naplnily srdce těch, které milujeme, temnotou.

Matka Tereza

Následoval svého Mistra

Rozloučení s bratrem Bohumilem Králem, trvalým jáhnem farnosti Hranice na Moravě, v pátek 22. srpna 1997

“Otče,” oslovil mě před pohřební mší svatou kněz, jezuita o. Karel, “rodina zemřelého mě požádala, abych při mši svaté promluvil.” - Ano. Znali jste se hluboce, z dob tvého působení v Hranicích a z různých pracovišť, kde jste se spolu setkávali, sdělovali a těšili. Ve společné bolesti

se poznáváme a sjednocujeme. I v této bolesti z rozloučení, v bolesti, která bolela i Pána Ježíše na kříži i Pannu Marii - Matku pod křížem.

Tak také začal otec Karel svou meditaci ve mši svaté. Je právě pátek, jsou 3 hodiny odpoledne a je tu kříž. A je tu on, bratr Bohumil. Mrtvý - se svým jemným a nevtíravým úsměvem pro každého. Bratr, který každému naslouchal, každému se snažil rozumět a říci dobré slovo. Jako jáhen sloužil zvláště nemocným, které každý týden navštěvoval - s Pánem Ježíšem, s jeho utěšujícím slovem a posilujícím Chlebem. Nemocní ho znali a těšili se na něho. Teď se přišel se služebníkem nenápadným a věrným rozloučit plný kostel lidí. Nabyt jsem dojmu, že Duch Kristův jej v životě prostupoval a skrze jeho srdce i tvář se rozděloval na tolik obšťastňujících krásných paprsků, kolika lidí se chtěl dotknout. Když má pan farář na starosti 7 škol a slušně rozsáhlou farnost s vesnicemi a hromadu starostí s kostelem, je nasnadě pochopit, co takový jáhen pro duchovní správu znamená.

Stálo nás kolem oltáře 14 kněží, většinou z místního děkanátu a z těch, kteří tam dříve působili, a 4 jáhni, kteří jej doprovázeli od oltáře ke hrobu, jako Josef z Arimatie a Nikodém.

A byla tam jeho manželka a 5 dětí a jejich děti. Manželství s ním bylo krásné a já jsem po Bohu děkoval i jeho rodině. On byl mezi prvními, které olomoucký arcibiskup František Vaňák v roce 1991 vysvětil na trvalé jáhny. Byla to tehdy po roce 1989 průkopnická milost a průkopnický čin. I on přijal z rukou biskupových knihu evangelia s výzvou: "Věř evangeliu, uč evangelium, žij evangelium!"

Poděkoval jsem jeho rodině za to, že sama žila evangelium a tím spolupracovala se svým otcem, takže mohl jednoznačně, cílevědomě a bez zábran učit evangelium a následovat svého Mistra, Pána Ježíše. Bude teď své farnosti chybět? Zdá se, že ano, když i pan farář měl při loučení ten dojem, v ruce kytici červených růží a v srdci slova úcty a vděčnosti.

Myslím však, že chybět nebude. Neboť naši zemřelí nám bývají po smrti bližší a milejší než zaživa. A není smyslem života, aby byl zlikvidován, nýbrž aby přešel do věčnosti. Ani Kristus Pán nám nechybí. Ve věčnosti se vše dobré stupňuje do nebeské krásy. Bratr jáhen i teď miluje svou rodinu i rodinu své farnosti.

Nemoc může naše tělo v 70 letech zdolat. Láska naší duše se však stupňuje ke kráse, která prožívá a daruje pokoj. Kristův pokoj.

P. Erich Pepřík

Tomáš J. Bahounek OP

Dědictví otců zachovej nám, Pane

12. Cyrilometodějská víra

Pokud se zamyslíme nad často opakovaným výrazem cyrilometodějská víra, možná, že nás napadne otázka: Cožpak se snad cyrilometodějská víra něčím liší od víry katolické církve? Vždyť apoštol Pavel nám jasně říká, že je pouze "jeden Pán, jedna víra, jeden křest" jako "je jeden Bůh". (EF 4,5-6)

Jaký má tedy smysl mluvit o zvláštní cyrilometodějské víře, když vyznáváme víru katolické církve?

1) Předně označení cyrilometodějská víra nechce tvrdit, že víra slovanských apoštolů se nějak liší od jediné a všeobecné víry vykoupěného Božího lidu. Pokud jsou tedy svatí Cyril a Metoděj našimi duchovními otci a my jsme dědici jejich nadpřirozeného odkazu, pak má mít naše víra takové vlastnosti, jaké měla jejich víra. Když se zabýváme jejich křesťanským životem, pak vidíme, že jejich víra - tedy cyrilometodějská víra - je hlavně apoštolská víra.

V době, kdy u nás bratři ze Soluně radostně hlásali Krista, nevyskytovaly se ještě žádné věroučné rozdíly mezi křesťanským Východem a Západem. Obsah víry byl pro všechny křesťany stejný. Soluňským bratřím nesmírně záleželo na tom, aby to, co učili a zvěstovali, bylo opravdovým učením Ježíše Krista. Je to vidět z toho, že se snažili dát našim předkům do rukou

Písmo svaté, a zejména evangelium.

Když Konstantin píše Proglas (Předzpěv) k slovanskému překladu čtveroevangelia, volá ke křesťanům Velké Moravy, ale i celé Evropy:

“Kdo z vás neví, že tato víra pravá, jako símě padající na pole, tak i ona v srdcích lidských má zapotřebí deště Božích Písem, aby vzrostla hojněji úroda Boží?

...Neboť kdo přijmou knihy ty - Moudrost Kristus v nich mluví a duše vaše posiluje... schopni budou zabít nepřítel, vítězství dobré Bohu přinesou... stanou na pravici Božího trůnu... a věčně radovat se budou s anděly...”

Cyrlometodějská víra je víra Kristových apoštolů, které poslal jejich Mistr potěšit celý svět jeho pravdou.

Kristovi apoštolové hlásají světu, co přijali od Krista - naši apoštolové hlásají to, čemu se naučili od Kristových apoštolů. Bez výhrad přijali Kristovu pravdu, celou, bez omezení ji podávají těm, které touží přivést na cestu spásy. Duchovní kořeny Evropy vytváření pevné a nerozborné sřetězení: Kristus - Petr - Pavel - Benedikt - Cyril - Metoděj.

2) Cyrlometodějská víra se ochotně podřizuje učitelskému úřadu, tedy autoritě, kterou dal Kristus Církvě, tedy apoštolům, když na nich, zejména na Petrovi, postavil svou Církev; přitom prohlásil: “Kdo poslouchá vás, poslouchá mne, kdo pohrdá vámi, pohrdá mnou; kdo však pohrdá mnou, pohrdá tím, který mne poslal.” (LK 10,16)

Jak vážně brali svatý Cyril a Metoděj tato Kristova slova, je vidět z toho, že se ihned odebrali do Říma, kde je žárliví němečtí biskupové obžalovali u papeže, že prý hlásají falešné učení. Na ničem jim totiž nezáleželo tolik jako na tom, aby hlásali autentickou pravdu. Rádi a ochotně spěchali do Říma, protože věděli, že hlásají učení církve katolické, takže papež, strážce a záruka pravověrnosti, může jen schválit a potvrdit správnost jejich teologických názorů a oprávněnost jednání.

Co tedy znamená mít cyrlometodějskou víru? Znamená to v podmínkách Slovanů, jakož i celé Evropy, ochotně přijímat každé rozhodnutí učitelského úřadu Církvě po vzoru bratří ze Soluně. Kdo odmítá bezvýhradně přijmout rozhodnutí učitelského úřadu Církvě ve věcech víry a mravů, ten se svou neposlušností vylučuje z této jednoty a vystavuje se nebezpečí, že nebude v Kristově společenství ani na věčnosti.

3) Cyrlometodějská víra prolíná celým životem křesťana ve všech jeho oblastech: ovlivňuje jeho myšlení, a tedy také veškerou jeho činnost. Je to víra živá, která se nadpřirozeně obnovuje a rozvíjí. Ten, kdo se dá vést touto vírou, žije v trvalém spojení s Bohem, řídí se jeho řádem, dává se vést moudrostí Ducha svatého, a proto mu všechno pomáhá ke zdokonalení. Přitom nezanedbává ani své vztahy k ostatním lidem, protože je miluje v Bohu; na tom se zakládá sociální učení Církvě, které není jenom suchou naukou, ale věčně zeleným stromem života. Uváděním zásad sociálního učení Církvě do společnosti, jakož i do celého životního prostředí lidské skupiny se lidská láska k lidem a ke všemu Božímu tvorstvu obohacuje, neboť má svůj zdroj a vzor v Kristu.

Když si uvědomíme tuto vlastnost cyrlometodějské víry, jak se s ní setkáváme v životě našich apoštolů, vidíme, jak ostře kontrastuje s vírou mnohých křesťanů, u nichž se víra v Boha projevuje pouze v některých prchavých životních okamžicích, zatímco jejich běžné myšlení a jednání je pouze lidské a často i nelidské. Protože i ten nejvíce sametový humanismus, postrádající pevné zakotvení ve svátostném Kristu, se dříve nebo později obrátí proti samotnému člověku. Víra tedy může mít mnoho stupňů. Přitom krajní póly tvoří na jedné straně víra mrtvá, bez vlivu na život a svádějící až k zaslepenému fanatismu, a na druhé straně víra tak živá, že je skoro vidoucí, která pod vedením Ducha svatého určuje každý krok Božího dítěte. Musíme usilovat o stálé prohlubování víry, abychom se v ní stále připravovali na věčné pohlížení na

Boha. Živá víra je totiž nutně také oživující. Právě taková je víra cyrilometodějská, kterou bratři ze Soluně vtiskli Slovanům a skrze ně celé Evropě na úsvitu kulturních dějin našich národů. Jsme jim za to vděční. Máme si často připomínat tuto stále povznášející posilu, kterou svatí Cyril a Metoděj nesmazatelně vtiskli Evropě ještě v prenatalním stavu. Upřímně je prosíme, abychom se vždy dávali vést jejich hlubokou a živou vírou.

Biskupové nesmějí být ani "nelítostnými preláty", ani pastýři, kteří mají strach postavit se ve jménu evangelia proti duchu doby.

Biskup Egon Kapellari

Svatostánek - místo úcty

Když katolíci vstoupí do chrámu, poklekají. Tato pocta vzdávaná směrem ke svatostánku, před kterým hoří věčné světlo, patří Ježíši Kristu. Bohužel tato úcta před svatým místem na mnoha místech v poslední době stále více mizí. Je tomu tak proto, že se ztrácí víra ve skutečnou přítomnost Ježíše Krista pod svátostnými způsoby. Pro mnoho lidí se kostel stává nikoliv posvátným místem, kde přebývá Bůh, ale pouhým místem společenského setkání jako divadlo nebo kino. Když se "nekoná představení", klidně se spolu baví. Ztrátu víry ve skutečnou osobní přítomnost Ježíše Krista podporují bohužel i někteří kněží, kteří tak mají blíže k protestantskému pastoru než katolickému knězi. Rodiče i vychovatelé mají důležitou úlohu, aby pěstovali u svých svěřenců přesvědčení víry o podstatě eucharistie... Svatostánek je místem, kde je Ježíš skutečně přítomen. V něm se uchovává Nejsvětější svátost, tj. konsekrované hostie.

Ježíš Kristus sám slavnostně prohlásil: Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak ten, kdo jí mne, bude žít ze mne (Jan 6,58).

Tato snad nejodvážnější slova z lidských úst mají současně ten nejhlubší smysl; vycházejí totiž z úst věčného Slova, které se stalo člověkem. Bylo by opovážlivé chtít tato slova pochopit pouhým rozumem. Přesto se musíme pokusit vnímat tato slova s vírou, aby nás zcela uchvátila. Kristus je proto vyslovil, abychom je slyšeli. S jeho milostí se nám podaří, abychom uchopili jejich duchovní smysl. Ježíšův slavnostní slib se opírá o věčnou pravdu, na které spočívají dvě nejvýznamnější tajemství křesťanství: že Syn vychází od Otce (tajemství Nejsvětější Trojice) a že tento jeho Syn žije z Otce (tajemství osobní jednoty Kristova lidství a věčného Slova). Jen na málo místech evangelia, právě v těch nejslavnostnějších okamžicích svého pozemského života, se odvolává Ježíš na své poslání od Otce a na svůj život z Otce. Naším pokrmem není tedy mrtvé tělo, nýbrž jeho Duchem oživené Tělo a Krev, které nám nabízí ve svátosti. Ve svatostánku přebývá skutečný živý a oslavený Ježíš.

Proto mu pokleknutím na jedno koleno vzdáváme bohopoctu, kdykoliv do chrámu vstupujeme nebo z něho odcházíme a také kdykoliv procházíme před svatostánkem. Jestliže pak je Nejsvětější svátost slavnostně vystavena, poklekáme před ní na obě kolena a připojujeme poklonu.

Forma a místo svatostánku se v průběhu století měnily. Ve starověku se Nejsvětější svátost uchovávala ve zvláštní eucharistické holubici. Ve středověku vznikly nad oltářem výklenky nebo zvláštní schrány (custodia). Po 4. lateránském koncilu, který upřesnil nauku o předpodstatnění (1215), vyvinuly se kromě schránek vedle oltáře nebo přímo na oltáři zvláštní kamenné svatostánky, ozdobené římsami a štíty. Později se staly svatostánky součástí oltáře a centrem celého chrámu. Ve středověku byly hostie uchovávané ve svatostánku určeny pouze pro podávání nemocným.

Oltář (původní) jako součást chrámu byl při jeho svěcení slavnostně posvěcen a pomazán a takto posvěceným oltářem zůstává i tehdy, kdy byl před něj postaven další oltář v podobě stolu. Je nejen obětním oltářem, ale i hrobem svěťce, protože v jeho desce jsou uloženy ostatky některého z mučedníků, neboť v křesťanském starověku se eucharistie slavila nad hroby mučedníků. Není proto správné tento oltář odstrojovat a ponechávat jen jako součást

architektury. Tím méně vhodné bylo tyto oltáře bourat, jak se stalo v některých případech.
-sks-

Co řekli o P. A. Šuránkovi

Zdobili jsme kapli sv. Antonína na Blatnické hoře. Každý týden po výzdobě nám daroval nějaký obrázek a udělil nám své požehnání. V jeho blízkosti a v rozhovoru s ním jsme obě (já a moje sestra) cítily takovou zvláštní atmosféru, že když jsme šly domů, sestra často říkala: To je svatý kněz. My, lidé obyčejní, jsme se v jeho přítomnosti cítili jako v náručí Boží. Nikdy nikoho nezarmoutil, vždy chtěl, aby dobro zvítězilo nad zlem.

A.M., Blatnice pod sv. Ant.

U otce Antonína Šuránka vidím zvlášť příznačné to, s jakou samozřejmou důvěrou vyčkávali od něho pomoc ti, kterým naznačil, že se o jejich případ zajímá, že je bere do svých modliteb.

Tak to bylo u mojí zemřelé sestry, kde Božím řízením došlo k novému potvrzení zrušeného rozvedeného manželství. Posílala mne znovu za P. Š. s tím, abych mu její případ připomněla, a on jen odpovídal, že o tom ví a že na to myslí.

A pak u toho streptomycinu ze Spoj. států (za totality). Hlavně u té pacientky, kterou pro pokročilou nemoc plic už ani nechtěli léčit, si vzpomínám, že když jsem jí řekla, že lék z Ameriky pořád ještě nedošel (sama jsem měla malou naději), řekla mi s naprostou jistotou: To nevádí, však ono to přijde. A přišlo.

U otce Šuránka to byla síla jeho modliteb a láska, s jakou bral každý případ plně za svůj. U nikoho jiného jsem nepoznala brát tak do hloubky to: Miluj bližního svého jako sám sebe.

Už mi moc neslouží paměť, abych si zpřítomnila všechno, co mne vždycky s takovou jistotou vedlo o pomoc za ním. Nyní se k němu obracím v jedné bolestné záležitosti - a další nechávám na Pánu Bohu.

A. R. Olomouc

Myslím, že jeho přímluva je teď po smrti ještě mnohem účinnější než za života.
Volně dle Z. P., Ostrava.

Na aktuální téma

Naše stanovisko (v rámci dialogu)

Od samého počátku, kdy byla v Praze nastolena otázka zavedení způsobu podávání Nejsvětější svátosti věřícím do rukou, bylo zcela zřejmé, že jde o otázku kontroverzní. Vzhledem k nezanedbatelnému počtu věřících, u kterých takový způsob rozdělování eucharistie vyvolává nesouhlas nebo i pohoršení, mělo se zvažovat, zda potřeba zavádět jiný způsob podávání je tak naléhavá, že musí být prosazen i přes tuto závažnou okolnost. Kontroverzní náhled na tuto formu podávání neexistuje pouze mezi věřícími, ale i mezi samotnými biskupy. Co by mělo být v prvé řadě bráno v úvahu, je otázka, jak tato nová forma rozdělování eucharistie přispěje k prohloubení náboženského života.

Ve zdůvodnění, které bylo v tisku sděleno, není o prohloubení náboženského života žádná zmínka. Hovoří se pouze o důvodech hygienických a o okolnosti, že jsme již dospěli a umíme si hostii vložit do úst sami. Takováto argumentace nejenže nemohla přispět k snížení vznikajícího rozporu, ale naopak existující kontroverzi ještě více prohlubuje. Pokusím se vyložit, proč právě toto zdůvodnění údajnou dospělostí věřících pokládám za nešťastné, a dokonce i zavádějící.

Má-li být znamením dospělosti přijímání posvěcené hostie nejdříve do rukou a pak teprve do úst, znamená to ipso facto, že přijímání přímo do úst je znamením nedospělosti nebo dětinskosti. Bude-li z nějakých důvodů existovat vedle sebe dvojí způsob podávání eucharistie,

pak tento způsob velmi nešťastně rozdělí věřící na “dospělé” a “nedospělé”, “zralé” a “nezralé”. Budeme mít farníky již “dospělé” a “ještě nedospělé”, budou zde celé “dospělé farnosti” proti jiným farnostem “doposud nedospělým” a není vyloučeno, že zde budou i “dospělé” diecéze jako opak diecézí “nedospělých”. Kněží a biskupové, kteří mají své vážné důvody, aby způsob podávání eucharistie do rukou nepoužívali, se stanou předmětem výtek, že nechtějí přiznat svým věřícím jejich “dospělost” a jednají s nimi “jako s dětmi”.

Ale položme si otázku, v čem vlastně má spočívat ona “dospělost”? Znamená to snad, že se jedná o vyšší stupeň eucharistické úcty a zbožnosti, anebo jde jen o nešťastnou analogii, že malé děti krmí někdo jiný, zatímco odrostlí to dokáží sami? Nepřiměřenost této analogie spočívá v tom, že se zde nejedná o tělesný pokrm, ale o pokrm duchovní, nejde o obyčejný chléb, ale o živé Tělo samotného Božího Syna. Ve vztahu k tomuto největšímu Daru, který Bůh dává člověku, nikdy nedoroste člověk ke stavu, který by snesl výše uvedenou analogii. Posvátná úcta vyplývající z živé víry mi naopak říká, že nejsem hoden přijmout nejsvětější Tělo ani do úst, natož s ním sám manipulovat jako s obyčejným pokrmem. Toto vědomí s prohlubující se úctou ještě více roste, nikoliv ustupuje, takže pokorný a zbožností naplněný věřící se cítí tvář v tvář eucharistii stále více dítětem a děkuje Bohu, že si mezi lidmi vyvolil některé za posvěcené služebníky eucharistie, kteří mu mohou tímto pokrmem posloužit.

Že nejde pouze o teoretické úvahy, ukazuje nám skutečnost a ovoce po čtvrt století nové praxe podávání eucharistie. Odkud se vůbec vynořil současný požadavek změnit způsob podávání eucharistie? Vznikl v západních zemích - především v Holandsku - jako plod podvrtných “pastoračních” koncilů, a nikoliv jako výraz rostoucí zbožnosti, spíše naopak. V místech, kde se tento způsob rozšířil nejrychleji, rozšířil se postupně pokles víry a eucharistické úcty, zanedbávání svátosti smíření i pokles církevní kázně a úcty ke kněžskému stavu. V chrámech, kde se stalo samozřejmostí, že takřka všichni natahují ruku po eucharistii, zejí zpovědnice prázdnotou, jak je rok dlouhý, protože tito “dospělí” věřící již nepotřebují kněze jako prostředníka odpuštění svých hříchů. Samoobsluha pokrmem se postupně rozšiřuje na samoobsluhu milostí. Jak může postupně vzrůstat vědomí “dospělosti”, ukazuje případ celé řady švýcarských farností, které se dnes domnívají, že se bez kněze vůbec obejdou, že si samy poslouží i eucharistií. Dvě farnosti letos v červnu zcela otevřeně pohrozily svému biskupovi, že jestliže jim nevysvětlí jejich ženaté a vdané pastorální asistenty a asistentky, “vysvětlí” si je samy. Marta Brunová v Kleingötingen prohlásila, že bude o Letnicích 1999 sloužit mši i bez svěcení a povolení papeže či biskupa. K obdobnému rozhodnutí dospěla Katharina Jostová ve farnosti Allschwil. Obě farnosti jsou v biskupství Basel. (Není asi náhodou, že se tak děje v diecézi, kde je jako kněz inkardinován prof. Herbert Haag, který vystupuje s tvrzením, že podle evangelia není zapotřebí ke slavení eucharistie kněze, nýbrž se k tomu stačí laik pověřený církevní obcí. Na výzvu biskupa K. Kocha, aby od takových tvrzení ustoupil, Herbert Haag vůbec nereagoval.)

Všichni, kteří chtějí argumentovat údajným listem Cyrila Jeruzalémského ze 4. století o přijímání na ruku, musí se také seznámit a vzít v úvahu důvody, které vedly církev v 9. století, že od tohoto způsobu rozdělování eucharistie zcela ustoupila. Víme přece už z dob apoštolských, že církev musela do zvyklostí slavení eucharistie zasáhnout, jestliže se rozšířily způsoby, které nebyly v souladu s nezbytnou úctou k eucharistii (srov. 1 Kor 11,17-33). Kdyby se bylo podávání do rukou opravdu osvědčilo, jistě by nebylo došlo k jeho zásadní změně.

Redakce Světla se cítí na základě smutných zkušeností západních zemí zavázána nepodporovat změnu v podávání eucharistie věřícím a má k tomu závažné důvody. Neznamená to, že odsuzuje kohokoliv, kdo pro svou osobu dává způsobu přijímání eucharistie do rukou přednost. Vzhledem k ověřeným neblahým důsledkům, které tuto formu rozdělování eucharistie v dnešní době evidentně doprovázejí, bude však nadále doporučovat věřícím, aby setrvali u té praxe, kterou církev používá již více než tisíc let. Ostatně sama skutečnost, že k takové změně je třeba si vyžádat zvláštní souhlas Svatého stolce, svědčí o tom, že nejde o běžnou praxi, která by

se měla zavádět, ale o ústupek pro ta místa, kde tato praxe byla nedovoleně zavedena ještě dříve, než byla církevně připuštěna. Domníváme se, že taková situace u nás nebyla a není, a tam, kde snad se přijímání na ruku u nás již praktikuje, děje se tak protiprávně bez potřebného církevního souhlasu. (V dotazníkové akci kongregace pro liturgii ze dne 29. 5. 1969 se 1233 biskupů vyslovilo proti podávání na ruku, 567 pro a 315 se nevyjádřilo.)

Redakce Světla

P.S.

Kampaň rozpoutanou proti P. M. F. Štajnerovi OP nemůžeme chápat jinak než jako snahu zabránit za každou cenu, aby se neukázalo, že situace v našich diecézích zdaleka nevyžaduje rychlou změnu v podávání eucharistie věřícím. V zájmu věčného vyřízení žádosti pokládáme naopak za žádoucí, aby Svatému stolci byl představen skutečný a pravdivý obraz o tom, jaký je převládající postoj věřících a duchovních k požadované změně. P. Štajner postupoval zcela diskrétně ve shodě se svým svědomím a žádné pohoršení nevyvolával. To vzniklo teprve medializací ze strany provincialátu.

Sestra Emmanuela píše...

1. září 1997

Pochválen buď Ježíš!

Dnes mám velkou radost. Po šesti měsících z Polska svědectví Žofie (nar. 1930 ve Vilniusu, v Litvě). Ona a její manžel Marek (známý básník) jsou papežovi přátelé. Úzce s ním spolupracovali v jednom katol. hnutí od r. 1957, v době, kdy byl prostým knězem. Později Marek spolupracoval ve Vatikánu a dnes ještě udržuje korespondenci se Sv. otcem. Mohla jsem vidět na vlastní oči některé z jeho dopisů... Nechám Žofii vyprávět o její první pouti do Medžugorje.

“Jelikož jsme neměli čas jít na oba kopce a byl pátek (5. října, den vstupu sestry Faustiny do nebe), zvolili jsme Křiževac. Cestou nahoru, právě jsem byla trochu za ostatními, jsem byla náhle uchválena milosrdenstvím našeho nebeského Otce, který v krajním soucitu se svými dětmi posílá den co den už několik let Matku svého jediného Syna, aby jim vysvětlila “mír a víru, obrácení a modlitbu, půst a pokání”. Toto odhalení Otcovy něžnosti a jeho péče o nás trvalo mžiknutí oka. Oslňující zkušenost, která mě hluboce naplnila. Mé srdce se setkal s Otcem! Bylo to odpoledne, při příchodu ke čtvrtému zastavení. U každého zastavení jsme se současně s ostatními modlitbami modlili i Otče náš. Uvědomila jsem si, že tato první modlitba křesťanů, tak prostá, ve mně od té chvíle žije, že ji mohu říkat s něžností, vděčností, adorujíc..., což jsem předtím nikdy nezakusila. A trvá to ještě dnes! To je největší dar, který jsem obdržela v Medžugorje. Dar, který jsem neočekávala a který ve mně vyvolal touhu poznat jednoho dne také Ducha svatého jako osobu; jako osobu, jejíž přítomnost můžeme prožívat. A to se mi stalo o devět měsíců později!” (Tuto část listu sestra Emmanuela vynechala.)

“Po této první pouti jsem psala Svatému otci o tom, co jsem viděla a co se mi zdálo nejdůležitější. Na konci dopisu jsem dodala, že jsem nikdy nebyla tak šťastná a plná naděje jako v Medžugorje. Odpověděl mi osobně, s neslýchanou dobrotou, že mi děkuje za ten dopis a že si mám stále připomínat slova: “Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí.” A tato slova mě hodně podpořila v nesnázích (vzpomeňme na tehdejší Polsko!). Pokaždé, když jsem se vracela z Medžugorje, přidávala jsem několik vět k dopisům, které můj muž posílal Svatému otci. Jednoho dne členové redakce novin, kde pracoval můj muž, jeli se svými rodinami do Říma. Ale já jsem odjela do Medžugorje! Mému muži bylo trochu trapné, že ho nedoprovázím k setkání se Svatým otcem, ale ten okamžitě uhodl, kde jsem. A s velikým úsměvem řekl, že Matka Boží mu dělá “konkurenci”, ale že on si nedělá nároky být vítězem. Pak ujistit mého muže, že jsem volila dobře. Jelikož Marek si kladl otázky ohledně Medžugorje, využil toho, aby se zeptal Svatého otce. Obdržel tuto odpověď: “Je to událost velmi důležitá a velmi pozitivní.”

Mnoho křesťanských rodin nám vyjadřuje své pobouření v důsledku dost negativních řádků,

kteří vyšly v jednom franc. týdeníku. S dr. Navarro Valsem, mluvčím Svatého stolce, chceme znovu a znovu opakovat, že od deklarace z dubna 1991 se nic nezměnilo.

Zakazuje snad Církev nebo Vatikán, aby se přicházelo na pout' do Medžugorje? NE! Mohou kněží doprovázet ("soukromé") poutě? ANO! Je zakázáno věřit, že Matka Boží se zjevuje v Medžugorje? NE! Padají milosti stále tak hustě na poutníky? - Víc než kdy jindy! Tak tedy ... kde je problém?!

Upřeni na podstatné a důvěřující v Boží dílo, zůstávejme v pokoji. Jak říká jedno čínské přísloví: "Jeden padající strom dělá víc rámusu než tisíc rostoucích!"

Drahá Gospo, s "John-Paul-Two-We-Love-You", jak volalo 1 800 000 mladých (číslo dané franc. službou "Renseignements Généraux"), držíme se pevně uprostřed vln, jisti Tvým slibem, že nakonec Tvé Neposkvrněné Srdce zvítězí!

Srov. Emmanuel

Věříš, že moudrý Boží řád řídí všechno tak, že nic nezůstává beze smyslu, ať už jde o dobro nebo o zlo.

Zlo Bůh nestvořil; ale tam kde rozumní tvorové zneužívají své svobody, Bůh jim v tom nebrání, i když by mohl, ale obrací toto zlo k dobru.

Skrze ty, kteří jsou zlí, očisťuje a zkouší ty, kteří usilují o dobro.

Ctností je jen ta ctnost, která je ověřená zkouškou.

Origenes (kolem 185 - 253)

Četba na prázdniny

Svatý Martin

Rytíř milosrdenství

Wilhelm Hühnermann

První hvězdy zářily na noční obloze, když došel domů. Toho večera prozradil matce své tajemství.

"U všech bohů, co jsi to udělal?" zděšeně se zajíkla matrona. "Až se to dozví otec, nevím, co se stane! Strašně by se zlobil."

"Řeknu to i jemu!" prohlásil Martin nebojácně. "To přece není žádný zločin, být křesťanem."

"I já si křesťanů vážím," odpověděla matka. "Ale otcí to nesmíš říkat. Víš přece, jak věrně ctí staré bohy. Křesťana by už nepovažoval za svého syna."

"Tak dobrá!" slíbil Martin po chvíli váhání. "Nebudu otcí nic říkat. Ale jestli se to přesto dozví, nebudu zapírat svou víru."

Uplynul rok, další rok začal s třeskutým mrazem. V měsíci únoru dovršil Martin svůj jedenáctý rok.

"Teď už nejsi dítě," slavnostně mu oznámil otec. "Už jsi skoro muž, a proto potřebuješ pořádného koně. Pojď se mnou na dvůr!"

Martin ze sebe radostí nevypravil ani slovo, když uviděl ohnivého klusáka, kterého čeledín Rufus držel za uzdu.

"Ten patří mně?" kotal celý bez sebe.

"Ano, je tvůj! Líbí se ti?" S jásotem se hoch vrhl otcí kolem krku.

"Ne tak zprudka, můj synu!" smál se tribun. "Napřed si svého koně pořádně prohlédni!"

Zářícíma očima pozoroval Martin nádhernou bílou klisnu, která zafehtala, jako by v něm poznávala svého pána. Pohládl ji po výrazné hlavě s ohnivýma očima, po ušlechtilém krku, hedvábné hřívě, zkoumal silné a přitom elegantní podkovy, svaly na nohou, bezvadný chrup.

"To je panonský kůň," vykřikl přešťastně. "Nejušlechtilejší chov císařského hřebčince v Sirmiu. Na takovém jezdil setník Cornelius Sextus."

"Uhodls, můj synu," přikýval tribun. "Má všechny přednosti své rasy. Je skromná, vytrvalá

a rychlá jako blesk. Když získáš její přátelství, bude ti ochotně sloužit.”

“Samozřejmě budeme přátelé!” zářil mladík. “Jak se kobylka jmenuje?”

“Sám jí dej jméno!”

“Má se jmenovat Gloria, protože se stane celou mou slávou.”

“Dobré jméno pro římského koně!” usmíval se otec.

“Mohu na ní vyjet, teď hned?” se žhavou horlivostí volal Martin.

“Nemáš dnes vyučování?”

“Ano, ovšem! Ale...!”

“Tak dobrá, jeď! Na počest tvých narozenin bude mít Ariston dnes volno.”

V mžiku byl Martin na koňském hřbetě a s jásotem vyrazil do zasněžené krajiny.

Ale den, který začal tak zářivě, přinesl Martinovi těžkou zkoušku. Večer se rodina shromáždila v triciniu ke slavnostní hostině. Po commisatio šel tribun se synem do atria a vyprošoval pro něj požehnání penátů. Nakonec nasypal kadidlo do stříbrné schránky.

“Teď také ty obětuj bohům našeho domu!” vyzval chlapce. Martin zbledl, ale rychle se vzchopil a prohlásil pevným hlasem:

“Ne, otče, nemohu obětovat těmto obrazům.”

“Proč ne?” ptal se užasle tribun. “Proč jim nemůžeš obětovat? Chránili tě od prvního dne tvého života a zaslouží si, abys jim vzdal hold.”

“Živý Bůh mě chránil, a ne tyto figurky, které jsou jenom mrtvý kov.”

“Kdo tě svedl k takové bezbožnosti?” zvolal otec a zlostí mu na čele naběhla žíla. “Byl to Festus?”

“Festus s tím nemá nic společného.”

“Nebo Rufus, čeledín? Dám ho zbičovat.”

“Rufus také ne.”

“Tak kdo?” křičel tribun, vzteky bez sebe.

“Od křesťanského biskupa jsem se nechal vyučovat a přijmout mezi katechumeny církve.”

“Katechumeny? Co je to?”

“To jsou uchazeči o křest.”

“Ty jsi křesťan?”

“Ne, otče. Ale chci se stát křesťanem.”

“Raději bych tě viděl mrtvého!” supěl otec. “A teď s tím přestaň. Nikdy nestrpím, aby ses hlásil k sektě, která uctívá nějakého ukřižovaného. Jsi Římana modlíš se k bohům, kterým i já sloužím od dětství. Můj Syn se nestane zrádce víry svých předků. Kdyby ses stal křesťanem, přestal bys být mým synem!”

Pak tribun vyskočil a těžkým krokem opustil místnost.

“Věděla jsem, jak to dopadne,” bědovala matka. “Varovala jsem tě, víš to, Martine. V této věci s otcem není řeč. Tak poslechni a už nechod’ k biskupovi!”

“Ty víš, jak rád bych poslechl tebe i otce,” odpověděl hoch. “Ale musím jít cestou, kterou mě vede Bůh.”

“Biskup tě nepustí ke křtu proti vůli tvého otce,” vzdychl Festus, který měl s přítelem společnou ložnici.

“Tak budu čekat, až se budu moci sám svobodně rozhodnout,” odpověděl katechumen. “Ale v srdci už jsem křesťan, a od nikoho se nedám přinutit obětovat pohanským bohům. Ani od otce!”

Na druhý den se tribun ani slovem nevrátil k včerejší příhodě. Patrně věřil, že se syn podřídí jeho vůli, ostatně to považoval za dětinské blouznění, na které Martin jistě brzy zapomene. Přesto od té doby víc dbal na to, kdy chlapec přichází a odchází, a Martin se mohl odvážit účastnit se bohoslužby v bazilice jedině, když služba otce na několik dní odvedla z Ticinia.

V postní době se katechumeni připravovali na křest. I Martin teď patřil k “competentes”, tedy k těm, kdo o velikonoční noci přijmout svátost znovuzrození. Ale biskup, jemuž se svěřil se

svým trápením, ho nechtěl pokřtít proti vůli jeho otce.

“Musíš ještě čekat, můj synu,” těšil ho. “Ale ten den přijde, kdy budeš mít účast na milosti Božího dětství. Do té doby buď horlivý v modlitbě, tak jako já se za tebe budu stále modlit!”

Zbožný sen

Martin měl dvanáct let, když zase jednou s Festem navštívil bohoslužbu v bazilice. Toho dne četl diakon z evangelia svatého Matouše příběh o bohatém mládenci. S bušícím srdcem poslouchal Martin Pánova slova: “Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, tak budeš mít poklad v nebi! Pak přijď a následuj mě!”

Tato slova zasáhla jeho duši jako blesk a bylo mu, jako by viděl přejasně světlo, jehož záře jej oslňovala, a jako z velké dálky k němu doléhalo pokračování biblického vyprávění: “Když to mladík uslyšel, smutně odešel, protože měl mnoho majetku.”

Platila tato Ježíšova slova mladíkovi, který k němu přišel na břeh Jordánu, nebo to Pán říká i jemu, synu římského důstojníka? Je to cesta, po které ho chce vést, je to jeho cíl, následovat Krista v chudobě žebráka?

Církevní aktuality

Ikona na rozloučenou

Při bohoslužbě na rozloučenou v katedrále Neposkvrněného početí Panny Marie v Hongkongu věnoval dómský farář poslednímu britskému guvernérovi Christu Pattenovi mariánskou ikonu.

Patten zahájil v Hongkongu vlnu demokratizace, která se velmi nelíbila novým mocipánům z Pekingu. Účastnil se soustavně i se svou paní církevního života. Podle jeho názoru bude Hongkong životný, dokud jeho struktury zůstanou dobře zorganizované, nezávislé a svobodné.

Protichůdné postoje

Polský biskup T. Pieronek se vyslovil kriticky v televizním programu Visla o katolickém rozhlasovém vysílání “Radio Maria”, že se svým způsobem vymklo kontrole. Biskupovi se zdá, že vysílač využívá možnosti oslovovat miliony posluchačů, aby ctil sám sebe, a ne Boha. Biskup Stanislav Stefanek je jiného názoru. Na 5. výroční pouti “Radio Maria” v Čenstochové v červenci celebroid mši svatou pro 300 000 poutníků - členů rodiny tohoto radiového programu. V kázání řekl, že tento vysílač je od samého počátku také programem církve. Na závěr mešní oběti provedl ředitel vysílače P. Tadeusz Rydczyk akt zasvěcení Panně Marii.

Kořeny výhrad některých biskupů vůči “Radio Maria” vidí pozorovatelé v tom, že různá hnutí obnovy a hierarchie nenašly ještě společný tón. Spontaneita a individuální obnova nemají v Polsku dlouhou tradici. Donedávna převládaly iniciativy shora. Charisma a úřad však potřebují dobrou součinnost. Časem se ukáže, zda nejde o projevy duchovní žárlivosti.

-CVM-

Ruská дума má v úmyslu uznat katolickou církev za jedno z tradičních náboženství.

Potvrdil to Gennadij Železnov, předseda dolní komory ruského parlamentu. Arcibiskup Kondruševič řekl 12. srpna, že by takové rozhodnutí uvítal s radostí. Je to důsledek intervence katolické církve včetně papeže.

Organizátoři papežské návštěvy v Brazílii oznámili, že 5. října očekávají v Rio de Janeiro 2 milióny věřících na závěru II. Mezinárodního setkání rodin.

Mezi vězni

Mezi 52 tisíci vězňů v italských věznicích pracuje 235 katolických kněží. Zvláštní komunita žije na ostrově Pianosa v obci San Gaudenzio již 150 let. Společenství zde tvoří 2140 vězňů a

700 pracovníků penitenciární služby včetně rodinných příslušníků. Duchovní správu zde vykonává kněz Fernandino Bertoli. Denně se stýká s vězni, slouží mši svatou, vyučuje děti pracovníků náboženství, organizuje katechistická setkání pro vězně i předmanželské kursy pro jejich pečovatele.

KAI

Papež skautům

V Irpinii na jihu Itálie se sešli skautští pracovníci ke svému tradičnímu kursu. Papež Jan Pavel II. jim poslal poselství, které jim předal kardinál Angeto Sodano. V poselství vyzývá Jan Pavel II. Skauty: “Dovolte Kristu, aby vás vedl. On je naším jediným učitelem, který nás miluje, ale je také náročný... Nebojte se předávat druhým jeho poselství. Ano, je náročné, ale nikdy nevede ke zklamání. Vyžadujte od svěřené mládeže, aby se stavěla čelem k přijatým závazkům, které jí pomohou odkrýt kořeny radosti a smyslu života.”

KAI

V Kaliningradě a na 13 jiných místech tohoto obvodu se 31. srpna konaly mše sv. na začátek školního roku. V průběhu bohoslužeb posvětili celebrující kněží žákům a studentům jejich učebnice a školní potřeby.

Podle havanského arcibiskupa kardinála Jaimese Lucase Ortegy Alamine bude mít papežova návštěva na Kubě také politický charakter. Řekl to na setkání s 2000 mladých křesťanů v Havaně. Kardinál současně varoval před stranickým zneužitím papežské návštěvy.

Papež Jan Pavel II. Projevil svůj zármutek nad smrtí britské princezny Diany. V kondolenčním telegramu adresovaném kardinálu Basilu Humeovi vyjádřil papež svou účast nad zármutkem celého národa a požádal, aby kardinál vyjádřil jeho soustrast královně Alžbětě II.

KAI

V neděli 7. září se konala velká odpustková pouť v polském Gietzwaldě u Olštýna. Slavilo se 120. výročí zjevení Matky Boží. Tato pouť je tradičně spojena s dožínkami a svěcením nového zrní.

Týden pro křesťanské pedagogy

V Hradci Králové probíhal pro křesťanské pedagogy týdenní seminář od 18. - 23. srpna 1997. Základním tématem semináře byla “Křesťanská výchova jako základ evropského společenství a odkaz sv. Vojtěcha”. Seminář probíhal v nově budovaném pastoračním centru královohradecké diecéze “Nové Adalbertinum” a byl pořádán Unií křesťanských pedagogů. Na organizování se nejvíce podílela místní pobočka UKP v čele s ing. Jiřím Špičanem a RNDr. Marcelou Němečkovou. Seminář byl zahájen mší svatou, kterou celebroidl Mons. ThDr. Karel Očenášek, který zároveň pronesl úvodní proslov. Během semináře byla přednesena řada přednášek, jako např.: “Sv. Vojtěch, jeho evropanství a odkaz dnešku”, “Význam výchovy na zachování funkce rodiny v podmínkách demokracie”, “Evropská a křesťanská výchova”, “Odpovědnost křesťanského učitele a úloha církevních škol” a další zajímavé přednášky. Přednášky probíhaly jak v dopoledních, tak i v odpoledních hodinách. Program byl velmi nabitý a úroveň přednášek vysoká. Několik přednášejících bylo z ciziny (ze Slovenska, Rakouska a Německa). Po přednáškách byly bohaté diskuse. Večery byly věnovány kulturním programům a také dalším diskusím.

Semináře se zúčastnila početná skupina sesterské organizace ze Slovenska. Této skupině byl věnován celý jeden přednáškový den. Kolegové ze SR nás seznámili se svými bohatými aktivitami, v mnoha směrech by nám mohli být vzorem. Prezentovali nám také, jak u nich

probíhá sexuální výchova, a promítli nám jejich videokazetu firmy Alex “Vážím si ťa, láska”, která je z hlediska náboženského daleko vhodnější než naše kazeta “Láska je láska”.

Součástí semináře byla i pouť do rodiště sv. Vojtěcha do Libice nad Cidlinou. Po mši svaté pedagogové navštívili místní památky spjaté s životem sv. Vojtěcha. Na zpáteční cestě byla zastávka v Chlumci nad Cidlinou s návštěvou zámku Zlatá Koruna.

V sobotu, kdy seminář končil, rozjízďeli se účastníci do svých domovů obohaceni o cenné poznatky a hlavně o nová vzájemná přátelství na obou stranách naší nové hranice. Takové semináře organizuje UKP od roku 1992 každý rok. Křesťanští pedagogové aktivně využívají prázdniny nejen k odpočinku, ale i k svému vzdělávání.

-FO-